

antager jeg, men det tror jeg ikke lader sig gøre. Han henviser stadig til, at, hvad der udtales, er noget, som maaske kan siges i en Debat som denne, men ikke naar man virkelig alvorligt vil tænke Sagen igennem. Jeg har nu den Tro, at her i Tinget er man saa kritisk som noget Sted, og her er der allermindst Grund til at fremsætte Paastande, som ikke ere hjemlede; men den Paastand, det ærede Medlem fremførte, var ikke ægte, og derfor nævner jeg den. Det ærede Medlem talte om den fri Fattigpleje og sagde, at det var en Fare, at Præsten skulde samarbejde med Menighedsraadet om Uddelingen af de Penge, der kom ind i Kirkens Fattigbøsser. Det har han jo ogsaa talt om ved 1ste Behandling og første Gang, han talte ved denne Behandling, og det skal jeg derfor ikke komme nærmere ind paa for ikke at trætte Forsamlingen, men han sagde endvidere, at naar jeg talte om de Midler, der kom ind i Kirkens Bøsser, sagde jeg snart, at de vare store, og snart at de vare næsten ingenting, og at det var forkert. Men det ærede Medlem maa jo kunne forstaa, at der netop er Forskel paa de Midler, der komme ind i saadanne Kirker, hvor der intet Menighedsliv er, og i saadanne, hvor Præsten staaar i nøje Forhold til sin Menighed, og hvor Menigheden gerne lytter til ham. Derfor har jeg undertiden, talt om store, undertiden om smaa Midler. Det er min Overbevisning, at hvor Præsten skal tvinges til at arbejde med Menigheden, vil der i de fleste Tilfælde kun komme smaa Midler ind, og er der kun en 10—12 Kr., vil Præsten ikke faa stor Ulempe af, at der skal være Samarbejde; han kan i alt Fald tillade Menighedsraadet at uddele de Penge, som det vil, eller han kan samarbejde med en anden Forening, han staaar i Forbindelse med, han kan uddele dem med den. Præsten er meget frit stillet i saa Henseende. Det ærede Medlem sagde om sine egne Forslag, at de vare omhyggeligt begrundede. Jeg vilde hellere sige, at de ere vidtløftigt begrundede, men det kunne vi vel ikke enes om, og han sagde dernæst, at han havde af Venstres Forslag taget det bedste, medens jeg havde taget det daarligste deraf. Det er jo en Paastand, og en Paastand, der rimer sig daarlig sammen med den, han kom med forleden, at mit Forslag var slet ikke noget Venstreforslag, men et Højreforslag fra 1853. Hvorledes kan man sammenrime de to Paastande? Med Hensyn til den omhyggelige Begrundelse af det ærede Medlems Forslag vil

jeg sige, at selv den mest omhyggelige Begrundelse kan ikke dække over de store Mangler, Forslaget har. Jeg nævnedes adskillige af dem forleden Dag, navnlig den uheldige Agitation, der kommer ud deraf. Men jeg skal i Dag nævne en anden uheldig Side, og det er den, at det ærede Medlem kun vil have sit Forslag gennemført for en Del af Landet, alle Købstæderne maa ikke faa nogen Ret til at vælge Præster. De faa Ret til det uden for København i meget store Landdistrikter som Gentofte og Hellerup, og de faa Ret til det i Odder og Herning og saadanne bylignende Distrikter, hvor der dog er mange Mennesker. Men i smaa Købstæder som i Mariager, Ringkøbing, Aakirkeby, Kerteminde — vi have mange af dem — kunne de slet ikke vælge deres Præster, skønt Forholdene der ere saa enkle og lige ud. Ja, hvad mere er, disse Byers Landsogne maa heller ikke. Lad os f. Eks. tage Kerteminde, jeg tror, det var den By, jeg nævnte sidst; til den hører et stort Landdistrikt, Drigstrup, hvor der fra gammel Tid, lige fra Begyndelsen af forrige Aarhundrede, har været meget kirkeligt Liv. Jeg behøver blot at nævne Kristen Madsen, hvis Navn er mange Medlemmer bekendt. Befolkningen her maa slet ikke faa nogen Indfyldelse paa, hvem den skal have til Præst, og hvorfor? Fordi dette Landsogn tilfældigvis hører sammen med Kerteminde. Eller muligvis er det det ærede Medlems Mening, at det netop er dem, der stemme paa Præsten. — Det kan man ikke ganske tydeligt se af Forslaget — om Kerteminde skal tage den Præst, Drigstrup vil have. Det maa dog formodentlig være Mening, at de skulle have nogen Afstemningsret om Præsten. Dette er i Virkeligheden en meget stor Mangel i det ærede Medlems Forslag, og den gør Forslaget ganske umuligt som Lov.

Men det er i Virkeligheden heller ikke det ærede Medlem for Vernings Mening, at Forslaget skal blive Lov. Det ærede Medlems Stilling er ligesom Socialdemokraternes den, at modsætte sig dette Forslag, og deres Ændringsforslag ere kun stillede i den Hensigt at modsætte sig de dels fra mig og dels fra Udvalget stillede Forslag; men det vil sikkert slet ikke lykkes dem at standse denne Sag. Jeg har kaldt Udvalgets Medlemmer og dem, der stemte for Forslagene, for mine Medarbejdere, fordi de ville have Grundlaget for Sagen ført videre, og fordi de ville forhandle med det andet Ting med Ministeren som Medhjælp om denne Sag, for om muligt efter